

[Boeck-Hansen.]

og forholdsvis billigt brændsel som koks får et stort tilskud, medens et så dårligt og dyrt brændsel som brunkul og tørv bogstavelig talt ingenting får. Jeg synes, der er noget forkert dér, og det er navnlig det, jeg gerne ville spørge den højtærede minister om.

Der er nogle, der vil sige, at man skal blive ved at grave disse brunkul af hensyn til arbejdsløsheden. Ja, vi bøjer os altså for den hindring, det kan være, at vi ikke kan købe tilstrækkeligt, og for den hindring, det kan være, at vi ikke har råd til at købe tilstrækkeligt, men jeg synes altså ikke, at man kan fortsætte med det af hensyn til arbejdsløsheden, for så lægger man en ganske særlig byrde på den del af befolkningen, som skal bruge brændslet.

Skal man bekæmpe arbejdsløsheden, og det skal man naturligvis, hvis den bliver stor — jeg tror nu ikke, den bliver så stor i år, at man behøver at ængstes, selvom jeg naturligvis godt ved, at eksporten kan komme i fare, når vor arbejdsløn er så meget, meget højere end i Tyskland, og den stiger jo nu igen —, må det ske på en sådan måde, at hele befolkningen deltager i bekæmpelsen, og at det ikke lægges hen til nogle enkelte. Jeg tvivler ikke om, at brunkuls- og tørveproducenterne ville synes, det var en god måde at gøre det på, men jeg synes altså ikke, vi skal gøre det ud fra det nævnte hensyn. Denne kamp skal vi føre på en anden arena, gennem skatter og love, hvis det bliver nødvendigt, og så naturligvis ved andre arbejder, som kunne være betydeligt nyttigere.

Jeg vil altså sige, at brunkulsproduktionen er meget kostbar og for øvrigt, som den højtærede minister gjorde opmærksom på, ikke ufarlig. Jeg forstår overhovedet ikke, at vort fabriktilsyn tillader den fremgangsmåde, der anvendes. Jeg synes, det er en meget farlig form for gravning, som anvendes derovre, men det forstår eksperterne jo bedre end jeg. Så er der også den fejl ved det, at statsbanerne anvender sin forholdsvis lille vognpark til at køre disse brunkul med de 50 pct. vand fra Vestjylland til København. Det er ikke nogen god anvendelse.

Jeg henstiller altså meget til den højtærede handelsminister, at brunkulsproduktionen indskrænkes til det absolut nødvendige minimum, og at vi ikke på nogen måde siger nej til noget udenlandsk brændsel, hvis vi virkelig, som ordføreren for forespørgerne (Tholstrup) mener, kan få mere, end vi har fået.

Steen: Den debat, der her er ført, har jo med al ønskelig tydelighed vist, hvad der vel ikke kan forundre nogen, at der i denne sal er almindelig enighed om, at det vil være mest hensigtsmæssigt og mest økonomisk, at vi snarest muligt går over til at anvende udenlandsk brændsel i størst muligt omfang.

Jeg vil gerne sige til den ærede ordfører for forespørgerne (Tholstrup), at når mit parti ikke har stillet en sådan forespørgsel, er det ikke, fordi denne sag ikke interesserer os, ikke, fordi vi ikke har opmærksomheden henvendt på den — jeg går ud fra, at andre partier vil sige det samme —, men så er det, fordi det forekommer os, at den arbejdsform, der her anvendes, er urimelig. Rigsdagen har nedsat et udvalg, som har til opgave at følge disse forhold og at modtage oplysninger fra ministeren om, hvilke importmuligheder der foreligger, og en logisk følge heraf er, at det er dér, man skal gøre sin indsats og fremkomme med de synspunkter, man har vedrørende dette og tilsvarende spørgsmål, og se at nå frem til det bedst mulige resultat. Det vil vi også i denne sag gøre, og jeg anbefaler ordføreren for forespørgerne og hans parti efterhånden at indrette sig på at gøre det samme. Tænk engang, hvis alle de andre partier stillede forespørgsler og lavede reklame på samme måde; det kunne blive en køn forestilling.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg vil gerne takke ordførerne for deres udtalelser. Jeg kan forsikre, at de ærede ordføreres synspunkt og regeringens synspunkt med hensyn til ønskeligheden af den størst mulige import af udenlandsk brændsel falder nøjagtigt sammen.

Det er interessant at konstatere, at den ærede ordfører for forespørgerne, det ærede medlem hr. Tholstrup, der er så ivrig efter at spørge og forespørge, har langt mindre iver på tungen, når det gælder om at besvare spørgsmål. Overfor mit spørgsmål om, hvilke muligheder i Belgien der var uudnyttede, hævdede det ærede medlem, at der var to varebytteforretninger, der var blevet totalt ødelagt, og da jeg bad om en yderligere redegørelse, kunne det ærede medlem kun sige, at det var et bytte med heste og 50 000 t brunkul, et ret lille kvantum i forhold til den samlede brændselsimport. Hvis det er den forretning, jeg kender til, er den aldeles ikke ude af verden endnu. Der forhandles stadig mellem hesteeksportudvalget og de pågældende forretningsfolk, der vil bringe det i orden på østzonen. Det er indlysende, at kan vi få brunkul for heste, er det en